

Bayer Zsolt: Az átváltozás

2021 április 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor egy reggel Jakab Péter nyugtalan álmából felébredt, jakabbá változva találta magát ágyában.

Irodalomóra egy nyomorultnak Kafka nyomán.

Amikor egy reggel Jakab Péter nyugtalan álmából felébredt, jakabbá változva találta magát ágyában. Páncélszer?en kemény hátán feküdt, és ha kissé fölemelte a fejét, meglátta domború, barna, ív alakú, kemény szelvényekkel ízelt hasát, amelyen alig maradt már meg végleg lecsúszni készülő? paplana. Számtalan, testének egyéb méreteihez képest siralmasan vékony lába tehetetlenül kapálódzott szeme el?tt.

„Mi történt velem?” – gondolta. Nem álmodott. Szobája, e szabályos, csak kissé sz?k emberi szoba, békésen terült el a jól ismert négy fal között.

(„A ház is alszik, holtan és bután, mint majd száz év után, ha összeomlik, gyom virít alóla s nem sejti senki róla, hogy otthonunk volt-e, vagy állat óla.”)

Az asztalon kicsomagolt napirend el?tti felszólalások és azonnali kérdések heverték szanaszét – Jakab országgy?lési képvisel? volt, ami sokat elárult a korról, amelyben élt.

Jakab fölött ott lógott a kép, amelyet nemrég vágott ki egy képes folyóiratból, és foglalt csinos, aranyozott keretbe. ?t ábrázolta a Parlament üléstermében, a miniszterelnöki bársonyszékben, petyhüdt tartásban ült, alsókarja egészen elt?nt, ahogy lelógott a karfáról, és pontosan a pokol felé mutatott.

(Jakab, ahányszor e képre nézett, mindig ugyanarra gondolt. Amire szomorú és szálnalmas gyermeksége óta, egész felesleges életének minden napján gondolt: „Elboruló elméjében, mint távoli szavak, ver?dnek vissza a zajok... a kréta ropogása... elfolynak az arcok, és egy pillanatra világosan látja a végtelent, amelyr?l e percben jelentette ki a felel?, hogy ott a párhuzamos vonalak találkoznak. Látja a végtelent... nagy, kék valami... oldalt egy kis házikó is van, amire fölül fel van írva: „Bejárat a negyedik végtelenbe.” A házban fogasok vannak, ahol a párhuzamos vonalak leteszik a kalapjukat, aztán átmennek a szobába, leülnek a padba, és örömmel üdvözlük egymást... a párhuzamos vonalak, igen... a végtelen, a megértés, a jóság és emberszeretet osztályában, ahová ? soha eljutni nem fog... ama »fels?bb osztály«, melybe »elégtelen eredmény miatt fel nem léphet« soha.”

Igen. Ilyen volt Jakab végtelenje. Ezzel nyugtatgatta magát reggelente, mielőtt jakabbá változott, bár Jakab jakabbá változása csak ?neki volt reveláció, s éppen ez a lényeg. Jakab tehát így nyugtatgatta magát átváltozása – nevezzük inkább rádöbbenésnek – el?tt:

Nem érzem-é az áldó napsugárt, a létezésnek édes örömét, és a lumpeneknek végtelen kegyét, kik engemet tettek a kocsmák istenévé?

S mindig jött a kijózanodás:

„Ezt tartja tán az a kis féreg is, mely a gyümölcsöt eszi el el?led, [...]; De trágyaféregül tán jobb neked /Tenyészni kis körödnék lágy ölében, S tudás nélkül elfogyni életeddel.”

Jakab tekintete ezután az ablakra vet?dött, és a borongós időt?l – hallani lehetett, amint es?cseppek koppannak a párkány bádoglepára – egészen mélabússá vált. „Mi lenne, ha kicsit még aludnék, és elfelejteném ezt az egész ?rülséget?” – gondolta, de ez megvalósíthatatlan volt, mert megszokta, hogy a jobb oldalán fekszik, jelenlegi állapotában azonban nem tudott oldalára fordulni. Bármekkora er?vel lódtította is magát a jobb oldalára, mindig visszagurult a hátára. Már vagy százszor megpróbálta, lehunyta a szemét, hogy ne kelljen rugdalózó lábait látnia, és csak akkor hagyta abba, amikor eddig soha nem tapasztalt, könny?, tompa fájdalmat érzett az oldalában.

„Istenem – gondolta –, milyen meger?ltet? foglalkozást is választottam! Az örökké változó emberi kapcsolatok, amelyek soha meg nem állapodnak, soha szívélyessé nem válnak. Az ördög vigye el az

egészet!”

Az óra éppen háromnegyed hetet ütött –, az ágy fejénél óvatosan kopogtattak az ajtón.

– Jakob – szól be a lumpenproletáriátus –, háromnegyed hét. Nem akartál elutazni a Parlamentbe?

Jakab megijedt, amikor meghallotta önmaga válaszoló hangját, amely félreismerhetetlenül régi hangja volt ugyan, de alulról valami visszafojthatatlan, fájdalmas csipogás vegyült bele, s ettől jóformán csak az első pillanatban maradtak épek, érthetőek a szavai, utószövegüket már annyira szétzilálta, hogy az ember nem tudta, jól hall-e.

– Jakob úr – kiáltotta most a lumpenproletáriátus emelt hangon –, végtére, mi történt? Elbarikádozza magát a szobájában, nemmel és igennel felel csupán, súlyos és fölösleges aggodalmat okoz minekünk, és mellesleg megjegyezve, alapjában véve hallatlan módon elhanyagolja képviselői kötelességeit. Most szüleinek és fűnökének nevében beszélek, és igen komolyan kérem, adjon azonnal világos magyarázatot.

Meg vagyok lepve, meg vagyok lepve. Én magát nyugodt, józan embernek ismertem, és most mintha hirtelen különös szeszélyekkel akarna kérkedni. Érthetetlen fényképeket oszt meg önmagáról, s ezek régen átlépték a maradék jó ízlés határát is. Elmegy a kedvem, hogy a legcsekélyebb mértékben is kiálljak magáért.

Ezt tudnia kell, azért is, mert ön egyfolytában rám hivatkozik. Ráadásul elhiszi a magához hasonló, ám sokkal okosabb gazemberek úgynevezett közvélemény-kutatásait, és meg van győződve róla, hogy önből mégis lesz valami. Vagy valaki. Márpedig az állása egyáltalán nem mondható szilárdnak. Eredetileg az volt a szándékom, hogy mindezt négy szemközt mondom el magának, de mivel arra kényszerít, hogy haszontalanul vesztegessem itt az időmet, nem tudom, miért ne tudhatná meg tisztelt szülei is. Szóval teljesítménye az utóbbi időben korántsem nevezhető kielégítőnek.

– De lumpenproletáriátus úr – kiáltott Jakob magából kikelve, és izgalomban minden egyébről megfeledkezett –, azonnal kinyitom, megyek már! Valami könnyű rosszullét, kis szédülés akadályozott meg, hogy fölkeljek. Most még az ágyban fekszem. De már egészen friss vagyok megint. Most éppen kiszállok az ágyból. Csak egyetlen pillanat türelmet! Még nem megy úgy, mint gondoltam. De már jól vagyok. Hogy milyen váratlanul érheti az embert ilyesmi!

Tegnap este még semmi bajom nem volt, szüleim is tudják, azazhogy majdnem semmi. Már tegnap este is volt valami előérzetem. Csak rám kellett volna nézni. De az ember mindig azt hiszi, hogy átvészeli majd a betegséget, és nem kell otthon maradnia.

Lumpenproletáriátus úr! Kímélje meg a szüleimet! Hisz semmi alapja a szemrehányásoknak, amelyekkel illet; nekem nem is szóltak róla egy szót sem. Talán nem olvasták legutóbbi felszólalásaimat. Különben is még a nyolcórás vonattal elutazom, e néhány órai pihenés alatt összeszedem magam. Nem is kell tovább itt maradnia, lumpenproletáriátus úr, ott leszek én is mindjárt a Parlamentben, szíveskedjen ezt közölni, s a fűnök úrnak adja át üdvözetemet!

– Értettek egyetlen szót is? – kérdezte a lumpenproletáriátus a szülőket. – Csak nem akarja a bolondját járattatni velünk?

– Az isten szerelmére – kiáltotta anyja már-már sírva –, talán súlyos beteg, mi meg kínozzuk!

– Állathang volt – mondta a lumpenproletáriátus az anya kiáltásához képest feltűnően halkán.

És az volt. Valóban.

Bayee Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
